

ת א ו ר - ל א ל כ ו ס מ ל ח מ ת י ו ס - כ י פ ו ר

כחודש לאחר שחזרנו מטיוול לארה"ב נקראתי לגיוס מילואים רגיל
ב-30.9.73.

כבר עם בואנו לבסיס הרגשנו כי יש כוננות מסוימת. היה ידוע
על ריכוז כוחות גדול בגבול עם סוריה, אך לא היה מובן לאיזה מטרה.
אנשי הקבע הושארו עד 18.00 ביחידה, וביום ה' יצאה חוליית תג"מ
מהיחידה לחרמון, וכן גויסו קצינים לאיוש החמל - בנפ"ח - וכן הרבא
חקש מקלטים לתל אבונידא.

ביום ו' בבוקר נאמר לנו כי צריכה לפרוץ "מלחמה קטנה בגולן"
אך אנשי המילואים כולם 151 - אלחוטנים, וטכנאים נשלחו בשעה 11.00
הביתה לחופש.

וכך ביום שבת פרצה המלחמה ב-2 בצהרים. ובשעה 17.00 באו ולקחו
אותי ואת אילן בפזר' 404 ליחידה.

הגיוס היה כבר אז בעיצומו. ביחידה הייתי בין אחרוני המתיצבים.
הוצאתי לכוח ו' - לצפון - והלכתי למצוא את התקש שלי שמספרו 331-
שהיה ריק מזווד, כל מכשירי לא עבדו.

בצרות שלי היו ניסים ברצה-הנהג, יהושוע פלג - הטכנאי,
ושמואל קראוס - האלחוטן.

וכך בשעה 03.00 בבוקר זווד התקש בע"פ, תוקנו המכשירים, והוצבנו
בסככה.

בשעה 10.00 בבוקר מוניתי אחראי לשיירה שמטרת פניה צפת ובה
6 כלי רכב. נסענו דרך עמק-הירדן ובשעה 16.00 הגענו להר כנען.

החמקמנו במיקום לילה - וחיכינו להוראות. משימות כלל לא היו וכך
עמדנו וצפינו בגולן הנוער ממולנו - והקשבנו ברשתות השריון למתרחש.
קיבלנו דווח על הנעשה בחמל הפיקודי - וראינו כיצד התג'מ עובד
ללא הפגה.

ביום ד' 10.10.73 התקפלנו בבוקר ועלינו בשירה ארוכה לתל-אבו-
חנזיר.

עברנו שיירה של שרמנים, חזינו בכל הרכב השרוף בצידי הכביש.

ובשעה 18.00 היינו על התל למעלה. כשבוע ימים ישבנו על תל אבו-חנזיר
חזינו בהפגזות הניתכות בסכיבה. ומספר פעמים אף היינו מופגזים ישירות
אך ללא נזק ממש.

ביום ב' קיבלנו הוראת לרדת ולהגיע ל"אררט". כאן ממש היה גן-עדן.

עשינו תורנות בזחל מקלטים, ובבסיס, התרחצנו כל יום וירדנו לצפת.

אך ביום ו' קיבלנו הוראה לנסוע ל"חרמונית" ולהחליף את תקש מנחם
ריטה שהתקלקל - לפנות ערב הגענו לתל- וכאן שהיתי כ-100 ימים נוספים,
בטיוולים, בנייה, ובפעילות מקומית.